

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 14Cpr/2/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115209477
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Jenis
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2022:1115209477.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudcom Mgr. Martinom Jenisom v spore žalobkyne: PaedDr. V. O., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. O. XX, proti žalovanému: M. O., A. Z. Q. P. A., so sídlom Š. X,X,X, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, o určenie, že odvolanie štátneho zamestnanca z funkcie je diskriminačným konaním, v konaní o vyplatenie funkčného platu, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP zamietá.
- II. Súd žalobu zamietá.
- II. Súd žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu súdu dňa 2.4.2015 sa žalobkyňa proti žalovanému domáhala určenia, že odvolanie štátneho zamestnanca z funkcie vedúceho zamestnanca bez uvedenia dôvodu je diskriminačným konaním zo strany žalovaného, z dôvodu nemožnosti preskúmať a dokázať rešpektovanie zásady rovnakého zaobchádzania v súvislosti s vykonávaním štátnej služby.

2. Žalobkyňa tvrdí, že u žalovaného vykonávala štátnu službu na základe služobnej zmluvy zo dňa 13.4.2011 po úspešnom vykonaní výberového konania dňa 1.4.2011. Dňa 27.4.2012 žalovaný žalobkyňu podľa § 37 ods. 5 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe (ďalej aj ako len "zákon o štátnej službe") odvolal z funkcie vedúceho zamestnanca bez udania dôvodu. V priamej príčinnej súvislosti s týmto odvolaním bola žalobkyni dňa 30.4.2012 doručená výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru. Žalobkyňa je presvedčená, že k jej odvolaniu z funkcie vedúceho zamestnanca bez uvedenia relevantného dôvodu došlo z dôvodu diskriminačného konania žalovaného a preto sa domáha svojich práv pred súdom.

3. V rámci svojej argumentácie žalobkyňa poukazuje na zákon č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, ktorý ustanovuje, že štátna služba je budovaná na princípe profesionality, politickej neutrality, nestrannosti, efektivity, etiky a stability štátnozamestnaneckého pomeru. Služobný úrad je povinný zaobchádzať so štátnymi zamestnancami v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou antidiskriminačným zákonom, pokiaľ ide o podmienky vykonávania štátnej služby. Žalobkyňa ďalej poukazuje na ľudskoprávny základ zákazu diskriminácie ako základného ústavného princípu právneho štátu, zakotvený nie len v medzinárodných dokumentoch, na ktoré poukazuje, ale aj v čl. 12 ods. 2 a čl. 36 písm. b/ Ústavy Slovenskej republiky a na zákonnej úrovni v zákone č. 365/2004 Z.z. Konkrétne povinnosť dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona ustanovuje aj § 4 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe. Služobný úrad a štátny zamestnanec nesmú vykonávanie práv a povinností vyplývajúcich zo štátnozamestnaneckého pomeru zneužívať na ujmu

iného štátneho zamestnanca alebo inej fyzickej osoby alebo na ponižovanie ľudskej dôstojnosti. Aj keď právne predpisy v niektorých prípadoch zakladajú právomoc orgánu verejnej moci odvolať zamestnanca z vedúcej funkcie bez udania dôvodu, neznamená to, že orgán verejnej moci disponuje absolútnou mocou umožňujúcou šikanovanie osôb odvolávaním z funkcie pre nezákonné dôvody, alebo z dôvodu neoprávneného zvýhodnenia inej osoby pred odvolávaným zamestnancom. Žalobkyňa poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.6.2011, sp. zn. II. ÚS 117/2011, v ktorom súd uviedol, že zákonom stanovená možnosť štátneho orgánu rozhodnúť voľnou úvahou nemôže znamenať ničím nelimitovanú a vecne nepreskúmateľnú svojvoľu, keďže by vo svojich dôsledkoch znamenala nepredvídateľnosť rozhodovania štátneho orgánu a teda ústavne neprípustnú mieru právnej neistoty. Z čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy vyplýva, že orgán verejnej moci je povinný aj pri každom odvolávaní osoby z funkcie dodržať ústavu a z nej vyplývajúcu zásadu zákazu diskriminácie, pričom jej dodržanie musí byť pri preskúmaní zákonnosti postupu orgánu verejnej moci objektívne preukázateľné a následne aj preukázané ako dôkazné bremeno pre konajúci orgán verejnej moci. Dôkazné bremeno podľa § 11 ods. 2 Antidiskriminačného zákona nesie ten, kto uskutočnil určité konanie, ktorým sa mal dopustiť diskriminácie, napríklad, že určitú osobu odvolal z funkcie pre fakt, že je apolitická. Jednoznačné uvedenie dôvodov o odvolaní zamestnanca z vedúcej funkcie dáva možnosť preskúmať, či odvolaním nebol porušený zákaz diskriminácie. Žalobkyňa tiež argumentuje, že možnosť odvolania vedúceho zamestnanca bez uvedenia dôvodu je v rozpore s ustanoveniami Lisabonskej zmluvy, konkrétne Charty základných práv Európskej Únie. Žalobkyňa uvádza, že je apolitická a vzhľadom na vyššie uvedené žiada, aby žalovaný uviedol, z akého konkrétneho dôvodu bola odvolaná z funkcie W. P. A. O.. Záverom žalobkyňa uvádza, že je naliehavým právnym záujmom žalobkyne mať základné právne istoty a požívať základné ľudské práva, ktoré jej garantuje Ústava Slovenskej republiky, medzinárodné zmluvy a právne predpisy Slovenskej republiky.

4. Žalobkyňa súdu predložila:

- odvolanie žalobkyne z funkcie generálnej riaditeľky sekcie č.z. XXXXX/XXXX, č. sp.: XXXX/XXXX-T.,
- záznam o riešení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne zo dňa 30.4.2012,
- návrh na odvolanie žalobkyne z funkcie,
- výpoveď č. z. XXXXX/XXXX, č. sp.: XXXX/XXXX-T..

5. Žalovaný namieťa, že žalobkyňa neuviedla na základe akého diskriminačného znaku alebo dôvodu malo dôjsť k diskriminačnému konaniu zo strany žalovaného. K obráteniu dôkazného bremena môže dôjsť až vtedy, keď žalobca preukáže príslušnému orgánu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k priamej alebo nepriamej diskriminácii došlo. Žalovaný ďalej uvádza, že žalobkyňa bola odvolaná z funkcie W. P. A. zákonným spôsobom podľa § 37 ods. 5 zákona č. 400/2009 Z. z. a to v súlade s vnútroštátnymi predpismi, ako aj primárnym právom Európskej únie. Následne bola žalobkyňa daná výpoveď podľa § 47 písm. d/ zákona o štátnej službe z dôvodu, že žalovaný nedisponoval iným voľným štátnozamestnaneckým miestom. Žalobkyňa podľa názoru žalovaného zakladá prezumpciu diskriminácie len na základe údajného nezákonného odvolania z funkcie, pričom poukazuje na to, že odvolanie žalobkyne z funkcie bez udania dôvodu a s tým súvisiaca výpoveď je predmetom konania vedeného pod sp. zn. 21 Cpr/5/2012. Žalovaný uvádza, že žalobkyňa podpisom služobnej zmluvy č. XXXXX/XXXX zo dňa 15.4.2011, zároveň vyjadrila súhlas s tým, že sa na žalobkyňu bude vzťahovať zákon o štátnej službe vrátane ustanovenia § 37 ods. 5. Žalovaný je toho názoru, že ak by aj v dôsledku nezákonného odvolania z funkcie došlo k zásahu do základných práv a slobôd, ako sa domnieva žalobkyňa, nemožno prezumovať, že takéto porušenie základného práva automaticky zakladá diskrimináciu. Na to, aby sa jednalo o diskriminačné konanie, musí dôjsť ku konaniu, ktoré in concreto špecifikuje § 2 a nasl. antidiskriminačného zákona. Žalovaný je toho názoru, že žalobkyňa sa ochrany svojich práv domáha primárne z dôvodu, že jej bola daná výpoveď podľa § 47 písm. d/ zákona o štátnej službe a to na základe jej odvolania z funkcie podľa § 37 ods. 5. Z obsahu žaloby tak vyplýva, že údajná diskriminácia má priamy súvis so skončením štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne výpoveďou na základe odvolania z funkcie a preto je toho názoru, že žalobkyňa nesplnila hmotnoprávnu podmienku v zmysle § 77 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce, keď svoj nárok neuplatnila v prekluzívnej lehote 2 mesiacov. Žalovaný je presvedčený, že konal na základe ústavy a jej medziach a v rozsahu a spôsobom stanovenom zákonom. Odvolanie žalobkyne z funkcie vedúcej štátnej zamestnankyne per se nemôže založiť tvrdenú diskrimináciu.

6. Žalobkyňa zotrvala na svojej argumentácii. Aj keď právne predpisy umožňujú orgánu verejnej moci odvolať zamestnanca z vedúcej funkcie bez udania dôvodu, nemôžu tak urobiť z nezákonných dôvodov alebo z dôvodu neoprávneného zvýhodňovania inej osoby. Podpisom služobnej zmluvy sa žalobkyňa nemohla vopred vzdať svojich práv a nedala tým možnosť žalobcovi konať v rozpore s účelom zákona o štátnej službe. Žalobkyňa sa dôvodne domnieva, že k jej diskriminácii došlo z dôvodu politického zmýšľania štatutárnych zástupcov žalovaného. Štátna služba je budovaná na princípe politickej neutrality. Žalobkyňa nikdy nebola a nepredpokladá, že niekedy bude členom politickej strany alebo hnutia. Je presvedčená, že bola vo vedúcej funkcii nahradená osobou, ktorá bola politicky činná ale nebola odborníčkou na pracovné právo a nebola počas svojej kariéry zameraná na oblasť kompetencií v rozsahu činností Sekcie práce podľa kompetenčného zákona. Od 15.4.2012 bola v dočasnej štátnej službe ako štátny radca a po odvolaní žalobkyne bola dňa 28.4.2012, v sobotu, preradená do vedúcej pozície, na čo nemala kvalifikáciu, ani riadiacu prax a ani zodpovedajúce pracovné zaradenie v rámci štátnej služby. Žalobkyňa je toho názoru, že jej odvolanie bolo úkonom majúcim za cieľ obsadenie tejto pozície bez výberového konania, čím došlo k priamej diskriminácii žalobkyne na základe absencie politickej angažovanosti.

7. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie a oboznámil sa s predloženými listinnými dôkazmi a dal priestor na vyjadrenie stranám.

8. Žalobkyňa v priebehu následného konania zotrvala na svojej argumentácii. Primárne uvádza, že sa ocitla v stave právnej neistoty z dôvodu, že bola odvolaná z vedúcej funkcie bez udania dôvodu. Je toho názoru, že žalobu v tomto konaní podala v trojročnej premlčacej lehote a táto žaloba vecne nesúvisí s konaním o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, preto sa v tejto veci neuplatňuje prekluzívna lehota v zmysle § 77 Zákonníka práce. V tejto súvislosti poukázal na to, že odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca je zmenou štátnozamestnaneckého pomeru, nie jeho skončením. Žalobkyňa poukazovala na to, že do funkcie riaditeľa A. O. bola po jej odvolaní dosadená pani L., ktorá neabsolvovala riadne výberové konanie a nedisponovala ani dostatočnou kvalifikáciou na výkon tejto funkcie na rozdiel od žalobkyne, ktorá prešla výberovým konaním, mala potrebnú kvalifikáciu a absolvovala bezpečnostnú previerku. Obsadením predmetnej funkcie pani L. tak došlo v rozpore s princípmi stanovenými zákonom o štátnej službe. Žalobkyňa je toho názoru, že jej bezdôvodným odvolaním bol o sledované obsadenie tejto funkcie pani L., ktorá sa politicky angažovala za stranu A.-A.. Dôkazné bremeno preukázať, že odvolaním z funkcie nedošlo k diskriminácii žalobkyne nesie žalovaný. Z uvedeného vyplýva, že prístup žalovaného k žalobkyňi a druhej osobe bol zásadne rozdielny. Žalobkyňa tiež navrhla súdu konanie prerušiť podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP a podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie s otázkou, či je inštitút odvolania štátneho zamestnanca z funkcie vedúceho zamestnanca bez uvedenia dôvodu v súlade s právom Európskej únie.

9. Žalobkyňa sa domnieva, že pani L. bola prijatá preto, aby ju nahradila. Opakovane poukazovala na to, že do vedúcej funkcie nebola vymenovaná, ale absolvovala výberové konanie. O tom, že na služobnom úrade pracuje od 16.4.2012 aj pani L. sa žalobkyňa dozvedela až dňa 30.4.2012, kedy boli riešené ostatné okolnosti skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru. Následne jej boli nariadené prekážky v práci po dobu plynutia výpovednej doby a zablokovaná čipová karta, pričom dňa 30.4.2012 už funkciu vykonávala pani L.. Spôsob prijatia a obsadenia vedúcej funkcie pani L. považuje žalobkyňa za vysoko neštandardný, pričom je toho názoru, že na pani L. boli kladené nižšie nároky ako na žalobkyňu. Pani L. mala tiež blízky vzťah k štátnemu tajomníkovi K. U..

10. Žalovaný zotrval na argumentácii, že žalobkyňa mala svoje práva uplatniť v rámci konania o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v prekluzívnej lehote 2 mesiacov. Nestotožňuje sa s argumentáciou, že závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 117/2011, sú aplikovateľné v tejto veci, keď predmetom prieskumu bol postup podľa zákona č. 80/1997 Z.z. o Exportno-importnej banke SR, podľa ktorého bolo možné členov rady odvolať aj z iných dôvodov, ako sú v § 11 ods. 9 tohto zákona uvedené. Ústavný súd však konštatoval, že dôvod odvolania je potrebné uviesť aby bolo možné zistiť, či k odvolaniu guvernéra došlo v záujme plnenia úloh Eximbanky alebo nie, v dôsledku čoho došlo k porušeniu ústavných práv. V tejto súvislosti poukázal na to, že dikciu zákona č. 80/1997 z.z. "aj z iných dôvodov" nemožno stotožňovať s ustanovením § 35 ods. 5 zákona č. 400/2009 Z.z., podľa ktorého bolo možné vedúceho zamestnanca odvolať aj bez uvedenia dôvodu. Žalovaný poukázal aj na to, že súd v danom náleze sťažnosti v časti týkajúcej sa porušenia čl. 36 písm. b/ Ústavy nevyhovet, pretože skončenie pracovného pomeru je v príčinnej súvislosti s inou právnou skutočnosťou.

Znamená to, že medzi namietaným protiprávnym odvolaním sťažovateľa z funkcie člena rady Eximbanky a označeným základným právom potrebný vzťah príčinnej súvislosti neexistuje. Žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 14 CoPr/2/2015 zo dňa 26.3.2016, v ktorom súd potvrdil, že odvolanie štátneho zamestnanca podľa § 37 ods. 4 zákona č. 400/2009 Z.z. bez uvedenia dôvodu bolo urobené platne.

11. Žalovaný poprel, že by pani L. nespĺňala kvalifikačné predpoklady na výkon danej funkcie. Uviedol, že pani L. bola od 28.4.2012 dočasne preložená na miesto generálneho štátneho zamestnanca, pričom následne dňa 4.6.2012 získala certifikát o vykonaní bezpečnostnej previerky a dňa 20.7.2012 úspešne absolvovala výberové konanie. Žalovaný zotrváva na tom, že k diskriminácii žalobkyne nedošlo. Zároveň je toho názoru, že samotná skutočnosť, že pani L. je členkou strany nemôže automaticky znamenať diskrimináciu pri odvolávaní z vedúcej funkcie. Politická angažovanosť zároveň pani L. nemôže vylučovať z výkonu štátnej služby s poukazom na § 4 ods. 3 zákona o štátnej službe. Žalovaný namietá, že žalobkyňa riadne netvrdila ani nepreukázala žiadny diskriminačný dôvod v súvislosti so svojim odvolaním. Žalovaný je toho názoru, že nie je na mieste porovnávať žalobkyňu s osobou, ktorú ju vo funkcii nahradila, ale prípadne s postupom pri odvolaní iných osôb. Návrh na prerušenie konania považuje za nedôvodný. Poukazuje na to, že žalobkyňa nebola bezdôvodne prepustená, ale bola jej daná výpoveď v súlade so zákonom, čo konštatoval aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku zo dňa 25.10.2016, sp. zn. 8CoPr/9/2015. Samotný subjektívny názor žalobkyne, že došlo k diskriminácii nepostačuje na prijatie záveru, že mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu.

12. Žalobkyňa v priebehu konania tak zotrvala na svojej žalobe a svojich tvrdeniach. Má za to, že odvolanie z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca bez uvedenia dôvodu je diskriminačným konaním. Konanie žalovaného považuje za diskriminačné v súvislosti so vznikom, priebehom a skončením štátnozamestnaneckého pomeru, keď na jej miesto bola dosadená osoba bez potrebnej kvalifikácie len z dôvodu jej politickej angažovanosti.

13. Žalovaný v priebehu konania taktiež zotrval na svojej argumentácii a má za to, že k diskriminácii žalobkyne nedošlo.

14. V priebehu konania boli súdu ďalej predložené:

- rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13.11.2014, sp. zn. 21Cpr/5/2012,
- rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.10.2016, sp. zn. 8CoPr/9/2015,
- životopis žalobkyne
- článok A. "Z. Š.Q. A. A. O. A." zo dňa 9.12.2014.
- evidencia dochádzky za apríl - jún 2012,
- mesačný výkaz zamestnanca za apríl 2012,
- oznámenie o výsledkoch výberového konania zo dňa 11.4.2011,
- služobná zmluva zo dňa 13.4.2011,
- rozhodnutie č. 19/2012 z 20.3.2012 o určení počtu miest na služobnom úrade,
- dokumenty ohľadne PaedDr. L.: Záznam o bezpečnostnej previerke, diplomy, zápisnica o výberovom konaní a oznámenie výsledkov.
- menovanie žalobkyne za členku akčného tímu, referenčný list z 2.4.2012, pracovný posudok žalobkyne a osvedčenie o absolvovaní školenia,
- článok " M. K. U.: L. po R. Q. O. Z." z 3.4.2013,
- 10 rozhodnutí o odvolaní vedúcich štátnych zamestnancov z apríla až mája 2012.

15. Žalobkyňa navrhla súdu vypočutie svedka K. U. a doplnenie dokazovania o osobný spis pani L., ktoré súd zamietol, pretože ich nepovažoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci.

16. Podľa § 37 ods. 5 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, vedúci úradu na návrh štatutárneho orgánu alebo na návrh štátneho zamestnanca vo verejnej funkcii odvolá aj bez uvedenia dôvodu vedúceho zamestnanca, ktorého priamo riadi štatutárny orgán alebo štátny zamestnanec vo verejnej funkcii, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

17. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, služobný úrad je povinný zaobchádzať so štátnymi zamestnancami v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou osobitným predpisom, najmä pokiaľ ide o podmienky vykonávania štátnej služby, odmeňovanie a iné plnenia

peňažnej hodnoty a nepeňažnej hodnoty poskytované v súvislosti s vykonávaním štátnej služby, vzdelávanie, príležitosti na funkčný postup v štátnej službe a o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru.

18. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v pracovnoprávných vzťahoch, obdobných právnych vzťahoch a v právnych vzťahoch s nimi súvisiacich zakazuje diskriminácia osôb z dôvodov podľa § 2 ods. 1.

19. Podľa § 6 ods. 2 písm. b/ zákona č. 365/2004 Z.z., zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi najmä v oblastiach výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania, funkčného postupu v zamestnaní a prepúšťania.

20. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmysľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti

21. Podľa § 9 zákona č. 365/2004 Z.z., každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie.

22. Podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala určenia, že odvolanie štátneho zamestnanca z funkcie vedúceho zamestnanca bez uvedenia dôvodu je diskriminačným konaním zo strany žalovaného, z dôvodu nemožnosti preskúmať a dokázať rešpektovanie zásady rovnakého zaobchádzania v súvislosti s vykonávaním štátnej služby.

23. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa bola dňa 27.4.2012 odvolaná z funkcie vedúceho zamestnanca, konkrétne W. Š.E. P. - W. P. A. O. podľa § 37 ods. 5 zákona o štátnej službe bez udania dôvodu. Následne bola žalobkyňi doručená výpoveď podľa § 47 písm. d/ zákona o štátnej službe. Medzi stranami bol vedený spor o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v konaní na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 21 Cpr/5/2012. Predmetné konanie bolo právoplatne skončené a to rozsudkom Krajského súd v Bratislave zo dňa 25.10.2016, sp. zn. 8CoPr/9/2015. Súd sa v tomto konaní zaoberal neplatnosťou skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, vrátane otázky odvolania žalobkyne z funkcie podľa § 37 ods. 5 zákona o štátnej službe a žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

24. Žalobkyňa v konaní namietala, že odvolanie štátneho zamestnanca bez udania dôvodu odporuje ústave a medzinárodným zmluvám, ktorými je Slovenská republika viazaná, ako aj antidiskriminačnému zákonu. V priebehu konania v podstate namietala, že konanie žalovaného bolo diskriminačné, keď účelovo nahradil žalobkyňu vo funkcii W. P. A. O. politicky angažovanou osobou bez kvalifikačných predpokladov. Uvedené skutočnosti žalobkyňa namietala aj v konaní 21Cpr/5/2012, ako to vyplýva z predložených súdnych rozhodnutí.

25. § 6 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. ustanovuje, že zásada rovnakého zaobchádzania sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi. Účelom tejto formulácie je stanoviť, že nie všetky situácie, v rámci ktorých dochádza k nerovnakému zaobchádzaniu s konkrétnymi osobami v rámci pracovnoprávneho alebo obdobného vzťahu je možné charakterizovať ako diskriminačné, alebo protiprávne. Žalobkyňa bola odvolaná z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca, ktorý má (mal) osobitné postavenie podľa zákona č. 400/2009 Z.z. S týmto osobitým postavením je spojená aj možnosť vedúceho štátneho zamestnanca z vedúcej funkcie odvolať bez uvedenie dôvodu podľa § 37 ods. 5.

Úprava tak predpokladá, že vedúci štátny zamestnanec môže byť odvolaný z rôznych konkrétnych dôvodov

(avšak bez povinnosti tieto dôvody uvádzať) ale aj z bez konkrétneho dôvodu. Samotné odvolanie z vedúcej funkcie však zákon automaticky nespája so skončením štátnozamestnaneckého pomeru. Realizácia tohto oprávnenia tak sama o sebe nepredstavuje diskriminačné konanie, prípadne porušenie práv štátneho zamestnanca. Práva žalobkyne súvisiace so štátnozamestnaneckým pomerom však už boli predmetom iného konania. Je názorom súdu, že uvedené zákonné ustanovenia nezakladajú nárok žalobkyne domáhať sa určenia porušenia zásady rovnakého zaobchádzania bez väzby na konkrétne práva v súvislosti s jej štátnozamestnaneckým pomerom. Bolo na žalobkyňu, aby svoje námietky uplatnila v predmetnom konaní. Samotná nespokojnosť s tým, ako sa súd s argumentáciou žalobkyne vysporiadal v predchádzajúcom konaní nezakladá nárok na nový súdny prieskum tvrdeného porušenia jej práv.

26. Bolo plne v kompetencii žalovaného, či využije oprávnenie podľa § 37 ods. 5 zákona č. 400/2009 Z.z., pričom toto oprávnenie žalovaný využil v súlade so zákonom, ako to uviedol súd už v predchádzajúcom konaní. Žalobkyňa nebola v danom období jediná, ktorá bola týmto postupom odvolaná z funkcie vedúceho zamestnanca, ako to vyplýva z rozhodnutí predložených žalovaným. Štátnozamestnanecký pomer žalobkyne je už skončený. Žalobkyňou požadované určenie tak nemôže mať vplyv na jej práva vyplývajúce z tohto pomeru. V tomto smere súd poukazuje aj na to, že žalobkyňa si iné nároky v súvislosti s možným porušením zásady rovnakého zaobchádzania neuplatňuje.

27. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že žalobkyňou požadované určenie bez vzťahu na konkrétne práva žalobkyne vyplývajúce z (už skončeného) štátnozamestnaneckého pomeru nemá oporu v zákone, pričom však súd zdôrazňuje, že týmito otázkami sa súd už zaoberal v inom konaní.

28. Záverom súd poukazuje na to, že žalobkyňa v priebehu konania namietala, že bola diskriminovaná oproti PaedDr. L.. Žalobkyňa v konaní preukazovala svoju odbornú erudíciu (ktorú súd nespochybnuje) a namietala kvalifikáciu, ako aj politickú angažovanosť PaedDr. L., ktorá mala byť pred žalobkyňou zvýhodňovaná a dosadená do funkcie, z ktorej bola žalobkyňa odvolaná. Podľa názoru súdu však PaedDr. L. nebola v danom čase v rovnakom postavení ako žalobkyňa, keď nepôsobila v rovnakom čase na rovnakej pozícii. Žalobkyňa tak ani nemohla byť diskriminovaná oproti PaedDr. L., ktorá rovnako ako žalobkyňa absolvovala previerku a výberové konanie. Žalobkyňa pôsobila na mieste vedúceho štátneho zamestnanca a teda jej prístup k tejto funkcii nebol obmedzený konaním žalovaného. Následne bola žalobkyňa z tejto funkcie odvolaná v súlade so zákonom, o čom už súd rozhodol. Následne bolo toto miesto obsadené PaedDr. L.. Nie je podstatné, či žalobkyňa mohla byť kvalifikovanejšia alebo vhodnejšia kandidátka na výkon funkcie vedúceho zamestnanca. Aj keď je subjektívny postoj žalobkyne pre súd pochopiteľný, konanie žalovaného však podľa názoru súdu (nie len v tomto konaní) neprekročilo zákonný rámec.

29. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu súd nevidel dôvod na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP, keď predmetná prejudiciálna otázka nemôže mať vplyv na výsledok tohto konania.

30. Podľa § 262 ods. 1 CSP, O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

31. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. Žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, nárok na náhradu trov konania si však neuplatnil z dôvodu, že mu trovy nevznikli. Súd preto žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku. Exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia.